

ganske ens stillet; enten de er saa heldige eller uheldige at tilhøre den ene eller den anden Art af Arbejdsløshedskasser; hvad enten deres Fag er i Lockout eller ikke i Lockout, er de arbejdsløse som saadanne fuldkommen ens stillet, lige stærkt udelukket fra at finde Beskæftigelse, lige stærkt trykket af den alvorlige økonomiske Tilstand. Derfor er det klart, at de Handlinger, som nylig er foretaget af Indenrigsministeren, er blevet opfattet som Regeringens Indgreb til Fordel for Arbejdsgiverne i den faglige Kamp, som udkæmpes, er blevet opfattet som et Forsøg paa ved Forøgelse af Sulten og Nøden blandt de arbejdsløse at tvinge deres Kammerater, de udelukkede, til Underkastelse paa de Betingelser, Arbejdsgiverne ønsker. Vi giver nu ved Forespørgselen den højtærede Indenrigsminister Adgang til, Anledning til at bekræfte denne Opfattelses Rigtighed eller at modbevise den.

Loven om Arbejdsløhedsforsikring af 22. December 1921 var langtfra tilfredsstillende. Det blev paapeget af mit Partis Repræsentanter, hvor uholdbar den Sammenkobling af Arbejdsanvisning, Arbejdsløhedsforsikring og Hjælpekasseunderstøttelse var, og hvor tungt virkende hele dette Maskineri af en hel Række forskellige Nævn vilde være. Og det paapegedes ogsaa som en Umulighed at faa Loven til at virke med alle dens nye Bestemmelser allerede fra 1. Januar 1922. I alt dette har Tiden givet os Ret. Loven traadte ganske vist i Kraft den 1. Januar, men ikke før den 3. Januar var det muligt at udsende det første Cirkulære med foreløbige Regler for Hjælpekasserne, og de endelige Regler, hvorefter man fra 1. Januar 1922 skulde udbetale Understøttelse til arbejdsløse, naaede først at udkomme den 11. Februar 1922, altsaa 6—7 Uger efter, at Loven var traadt i Kraft. Det gik som foreskrevet i Loven, at Rigsdagsudvalget (jfr. Lovens § 28) afgav den Kendelse, at der var ekstraordinær Arbejdsløshed, og den Fond for ekstraordinær Hjælp, som er omhandlet i Loven, sattes saa i Virksomhed, og om dennes Virksomhed og om Kendelsen er det, at Cirkulærene af 3. Januar og 11. Februar udtaler sig. For Virksomheden af Fonden er der i selve Cirkulæret af 11. Februar givet Regler, der skulde staa som faste og ufravigelige, og som Befolkningen naturligvis bygger paa, naar den skønner over, hvorledes dens Stilling er. Det bestemmes i Cirkulæret af 11. Februar, at den fortsatte Hjælp efter Ophør af den under Arbejdsløsheden ydede vedtægtsmæssige Understøttelse skal være af samme

Størrelse som den, der ydedes af Kassen, og den skal ydes for samme ugentlige Dageantal. Den 11. Februar har vi altsaa faaet fastslaaet paa Lovens Grund, hvorledes de arbejdsløse er stillet. Naar de ikke længere oppebærer den vedtægtsmæssige Understøttelse af Arbejdsløhedskassen, har de Krav paa en Understøttelse af samme Størrelse som fra Kassen og for det samme ugentlige Dageantal. Trods Lovens Mangler og Umuligheden af at praktisere den i alle Enkeltheder, hvilket nu er klart for alle, var man altsaa for saa vidt i Orden og maatte antage, som jeg sagde, at man stod paa et fast Grundlag med Loven og Ministeren paa sin Side. Det plejer jo ikke at være saaledes, at naar der er udstedt et Cirkulære paa Grundlag af en Lov, laver man det om hver 14de Dag. Det plejer ikke at være saa, men det er blevet anderledes, end man troede den 11. Februar. Loven vedtoges i December 1921, og det skete med Tilslutning fra alle Sider, men som man vil erindre, fremkom denne Tilslutning først efter, at der i sidste Øjeblik var indført væsentlige Forandringer og givet bestemte Tilsagn fra Ministerens Side med Tilslutning fra Rigsdagen. Et af disse Tilsagn var Tilsagnet om fortsat at yde Laan fra Staten til Arbejdsløhedskassernes Drift i de Tilfælde, hvor Krisen bragte Arbejdsløhedskasserne i saadanne Vanskeligheder, at de ikke kunde klare sig ved egne Kræfter og ikke kunde klare sig ved større Udskrivning af ekstra Bidrag. Forsat Ydelse af Laan til de Arbejdsløhedskasser, der paa Grund af Krisen var i Vanskeligheder, var et Ministerord overfor det Udvalg, der beskæftigede sig med Sagen i December Maaned. Nu staar vi altsaa overfor den Kendsgerning, at dette Ministerord er brudt af selve den Minister, der gav det. Der er sket en Ændring i Ministerens Holdning, en Ændring, hvorved en Række Arbejdsløshedskasser i dette Øjeblik trues med et pludseligt og ganske uafvendeligt Sammenbrud. De har udskrevet saa store ekstra Bidrag, at deres Medlemmer ikke vil kunne bære større Byrder. I samme Øjeblik som Staten indstiller den Laanvirksomhed, den hidtil har udfoldet, er der ingen anden Uvej for disse Kasser end at standse Virksomheden og derved tilkendegive for Medlemmerne, at de Vedtægter, efter hvilke Medlemmerne skulde have Understøttelse, og som var godkendt af Indenrigsministeren, ikke gælder længere, thi Indenrigsministeren har sat dem ud af Kraft.

Det maa erindres, at Arbejdsløhedskasserne har Pligt til fortsat at udbetale